

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Opera Mystica V. Ac Mystici Doctoris F. Ioannis A Crvce
Primi Religiosi Discalceati Ordinis B. V. M. De Monte
Carmelo Et Seraphicæ Virginis Theresiæ fidelissimi
coadiutoris**

Juan <de la Cruz>

Coloniæ Agrippinæ, 1639

Capvt XIV. Vniuersalis præscribitur modus, quem spiritualis tenere debet
circa istam memoriæ potentiam.

urn:nbn:de:hbz:466:1-37873

verò rerum creatarum. Id solummodo quantum nunc ad præsens nostrum institutum attinet, qualiter videlicet se in illis gerere debeat memoria, ut ad vniõnem pergat; dico quod (vrimmediate docuimus, de notitijs formalibus capite antecedenti, ad quod formalium notitiarum genus etiam istæ, de quibus agimus spectant, cum sint rerum creatarum) dico inquam, quod quando salutarem produxerint effectum, potest anima illam reminisci; non ad hoc ut illas in se ipsa retinere velit; sed ad viuificandum amorem, & Dei notitiam. Verum si illarum recordatio nullum bonum effectum inducit; nunquam velit illas ad memoriam admittere. Verum de increatarum rerum notitijs, hoc pronuncio, ut quam creberimè fieri poterit illarum recordari fatagat, præstantissimum quippè ex ijs hauriet effectum, siquidem sicut ibi diximus sunt tactus sentimentaque vniõnis diuinæ, ad quam dirigimus animam. Horum autem tactuum & sentimentorum non recordatur memoria, ob aliquam formam, imaginem vel figuram, quam ipsa animæ imprimant, nullam enim formam tactus illi ac sentimenta vniõnis cum creatore forciuntur, sed ob effectum lucis, amoris, suauitatis, spiritualis renouationis, quem in illa pridem reliquerunt, quorum quotiescunque recordatur, aliquid horum renouari sentit.

CAPVT XIV.

Vniuersalis præscribitur modus, quem spiritualis tenere debet circa istam memorie potentiam.

VT tandem huic de memoria tractationi finem imponamus, operæ pretium erit ad breuem hoc loco synopsis

ac compendium redigere modum, quo vniuersaliter spiritualis lector uti debeat, ut secundum istam potentiam Deo vniatur. Licet enim, ex dictis ea res constet, nihilominus in compendium reuocata doctrina, commodius percipitur. Quamobrem illud ei altè perpendendum est, quod quoniam id quod hic intendimus est, ut anima vniatur Deo secundum memoriam in spe; id verò quod speratur illud esse quod non possidetur, & quo minus aliarum rerum possidet anima, eo maiorem capacitatem aptitudinemque ad sperandum id, quod sperat, eam habere, & consequenter maiorem spei perfectionem, & quod quo plures res possederit, minorem eam habere capacitatem & aptitudinem ad sperandum, & consequenter minorem spei perfectionem. Præterea aduertendum illi est, secundum istam doctrinam, quod quo plus anima despoliauerit & priuauerit memoriam formis rebusque alijs, quæ à memoria retineri possunt, quæ non sunt diuinitas, vel Deus humanatus (cuius memoria consideratio quæ magni semper momenti est ad finem consequendum), utpote illius, qui est vera via, dux, auctorque bonorum omnium) eò amplius collocabit, figet memoriam in Deo, ac magis illam exhibebit vacuam, ut speret ab eo memorie suæ plenitudinem.

Illud itaque quod illi faciendum est ut in integrâ purâque spe DEI viuat est, ut quotiescunque sese obtulerint illi notitiæ, formæ & imagines distinctæ (secundum iam allatam doctrinam) nequaquam se in illis detinendo, confestim Animam ad Deum in vacuitate totius illius memorabilis, cum affectu amoroso conuertat, non cogitando nec amplius res illas intuendo, nisi quantum illi ad earum memoriam retinendam

S 2 dam

B.

Iohannis
CruceOpera
Mystica

NVI

124

Humana-
ti Dei me-
moriam sem-
per retinē-
da.

*Non debet
homo obli-
uisci rerū
illarum,
ad quas
sciendas &
faciendas
tenetur.*

dam (vt nimirum intelligere & exequi possit ea, ad quæ tenetur, si illæ fuerint rei obligationem aliquam inducentis) satis fit. Quod taliter fieri debet, vt minime illis affectu delectationeque adhaereat, ne forte aliquem post se sui effectum seu impedimentum in anima relinquat. Quare non debet homo abolere memoriam & cogitationem rerum illarum, ad quas faciendas & sciendas obstringitur: dummodo enim absint affectiones proprietatis, nullum illi memoriæ istæ, adducunt nocuum. Ad hunc effectum, non mediocriter proderunt versiculi montis capite 13. libri primi exarati. Verum animaduertere te hoc loco oportet (ô charissime lector) quod nequaquam assentimur, neque conspiramus, sed neque assentiri & conspirare in hæc nostrâ doctrina volumus, cum illa pestiferorum hominum doctrina, qui à satanica superbia inuidiaque persuasi eliminare & extirpare ab oculis fidelium sanctum & necessarium usum, inclyrantq; Dei ac sanctorum imaginum adorationem & venerationem voluerunt. Quin potius nostra hæc doctrina plurimum ab illa discrepat: non enim hoc loco docemus vt non habeantur imagines, neque vt illis adoratio debita impendatur, sicut ipsi docent: sed solummodo explicamus discrimen quod inter illas Deumque reperitur: & vt taliter picturas intueantur, vt non impediatur ad id, quod imagines representant, tendere plus illis quam ad pergendum ad spiritualia satis sit, inherendo. Quemadmodum enim bonum necessariumque est medium ad consequendum finem (cuiusmodi medium sunt imagines ad reuocandum in memoriam Deum ac sanctos) ita etiam quando plus assumitur ex medio, plusque in eo sistitur quam solius medij necessitas postulet, ipsam medium affectionem finis impedit, & re-

tardat. Quanto magis, quod id, quod ego hoc loco doceo & maxime inculco, locū præsertim habet in imaginibus & visionibus interioribus, quæ efformantur in anima, eo quod circa illas multæ deceptiones ac pericula contingant. Verum quantum ad memoriam, ad orationem, & æstimationem imaginum, quam nobis sancta mater nostra Ecclesia Catholica proponit, attinet, nulla deceptio, nullumque periculum inde emigrare potest, neque illarum memoria poterit animæ non prodesse: memoria siquidem illa, semper est annexa amoris rei illius quam representant, & quæ diu vretur imaginibus ad istum finem, semper promouebunt illam ad vniorem cum Deo, dummodo, permittat euolare animam (cum illi hanc Deus concesserit gratiam) à pictura ad rem viam, in oblivione totius creaturæ rerumque ad creaturas spectantium.

CAPVT XV.

Inchoatur tractatio de nocte obscura voluntatis. Quædam Deuteronomij authoritas adducitur, itemque alia Davidis, postremo affectuum voluntatis diuisio adfertur.

Nihil profus in intellectu ad eum in virtute fidei fundandum repurgando, memoriaque (in sensu cuius monuimus cap. 6. lib. 2.) itidem repurganda ac in spei virtute constituenda præstitissemus, nisi etiam voluntatem in ordine ad charitatem, quæ tertia virtus est consequendâ, repurgaremus, per quam opera in fide peracta, viua sunt magnique pretij, & sine quâ nullius sunt valoris. Vt enim Sanctus Iacobus ait, *Fides sine (charitatis) operibus mortua est.* Vt autem nunc de nocte nuditateq;

A. G. I. A.